Η ιστορία μιας έκτρωσης που δεν έγινε (Irina Roxana IONESCU)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 4 Μαρτίου, 2010

Γράφω από τη θέση μιας μητέρας που έπρεπε πριν 5 χρόνια να διαλέξει και διάλεξε σωστά. Και αυτό υπό τις συνθήκες που είχα εγώ η ίδια δημιουργήσει, κάνοντας ότι χειρότερο μπορούσα για να φθάσω σε μια αξιοθρήνητη κατάσταση.

Ήμουν έγκυος στη 11η εβδομάδα όταν το ανακάλυψα. Επειδή έπασχα από μανιοκαταθλιπτική ψύχωση έπαιρνα δύο δυνατά τοξικά φάρμακα (το Fluanxol και την Carbamazepina). Δεν ήθελα σε καμιά περίπτωση να κάνω παιδί με το άνδρα που είχα κοιμηθεί σαν από απόγνωση και τον οποίο δεν τον ήθελα δίπλα μου.

Σκεφτόμουν ότι ίσως η θεραπεία που έκανα θα λειτουργούσε από μόνη της ως αντισυλληπτικό. Και να που βρέθηκα έγκυος, με το κίνδυνο να γεννήσω ένα ανάπηρο παιδί. (Το Carbaamazepina που έπαιρνα τους τρεις πρώτους μήνες μπορεί να προκαλέσει βλάβη στη σπονδυλική στήλη του παιδιού). Ήμουν υπό μεγάλη πίεση. Η γυναικολόγος μου είπε να κάνω αποβολή όσο πιο γρήγορα, λαμβάνοντας υπ’οψιν τα φάρμακα που πήρα και τη ψυχική μου κατάσταση. Η μητέρα μου με πίεζε κατατρομαγμένη για το τι μπορεί να ακολουθήσει, ο πατέρας του παιδιού το ίδιο. Όμως η εναλλακτική λύση –η έκτρωση –με τρόμαζε ακόμη πιο πολύ: θα γινόμουν δολοφόνος του ίδιου του παιδιού μου στερώντας του το πιο θεμελιώδες δικαίωμα μιας ανθρώπινης ύπαρξης το δικαίωμα να ζήσει.

Μόλις έμαθα ότι είμαι έγκυος έτυχε να δω στη τηλεόραση μια εκπομπή που αναφερόταν σε παιδιά με σοβαρές αναπηρίες. Άλλα είχαν σύνδρομο Down, άλλα είχαν γεννηθεί χωρίς χέρια ή πόδια, αλλά έδειχναν ευτυχισμένα που οι γονείς τους διάλεξαν για αυτά τη ζωή.

Δεν είχε σημασία που εγώ ήμουν άρρωστη, ανύπανδρη, άνεργη και με τη σκοτεινή προοπτική να γεννήσω ένα παιδί ανάπηρο.

Το παιδί που βρισκόταν στη κοιλιά μου θα διάλεγε τη ζωή ……

Για αυτό ήταν η μοναδική ευκαιρία να δει το φως της ημέρας. Η γενέτικη το έχει αποδείξει προ πολλού : είμαστε μοναδικοί και ανεπανάληπτοι. Έτσι παλεύοντας

πρώτα με τις φοβίες μου και τα αρνητικά μου συναισθήματα , αποφάσισα να αφεθώ στο έλεος και τη συγχώρεση του Ιησού Χριστού και της Παναγίας στην οποία προσευχόμουν ακατάπαυστα να μη πέσουν οι αμαρτίες πάνω στο παιδί μου και να γεννηθεί υγιές.

Αν και δεν επιθυμούσα να γίνω μητέρα, από τη στιγμή που αποφάσισα να απορρίψω τη τρομακτική εναλλακτική λύση της έκτρωσης αισθανόμουν μέσα μου ψυχική ειρήνη και ψυχική δύναμη.

Αν και μέχρι τους εννέα μήνες δεν ήταν καθόλου εύκολα (έβγαλα ένα φρονιμίτη που με πονούσε τρομερά πέρασα δύο ιώσεις και μια βαριά γρίπη το έβδομο μήνα ενώ το τελευταίο μήνα είχα τα πόδια υπερβολικά πρησμένα και ανεβασμένη τη πίεση), ωστόσο χωρίς να πάρω κάποιο φάρμακο από αυτά που έπαιρνα για τα νεύρα η ψυχική μου κατάσταση ήταν σταθερή.

Τελικά γέννησα τον Ιανουάριο του 2004.Ο γιατρός που με είχε μαλώσει επειδή ήθελα να γεννήσω παρά τα προβλήματά μου, ανακοίνωσε πρώτα στους γονείς μου ότι είχαν μια υγιέστατη εγγονή που ζύγιζε 3,900kg

Είδα τη κόρη μου τη Ιωάννα τη επόμενη μέρα και νόμιζα ότι ονειρεύομαι. Και όλα αυτά- επειδή από μια στιγμή και μετά -χρησιμοποίησα τη ελευθερία του να διαλέξω ,σεβόμενη και την ελευθερία μιας ανθρώπινης ύπαρξης ευρισκόμενης στην αρχή του δρόμου και την οποία δυστυχώς κανείς, ούτε ένας ανθρώπινος νομός δε μπορεί να προστατέψει , εκτός από το ηθικό νόμο που εμφύσησε ο Θεός σε κάθε άνθρωπο και φυσικά η Πρόνοια Του.

(Περιοδικό Lumea Credintei, Νοεμβριος 2008)

(Πηγή: "Ορθόδοξη Γυναίκα")